

јер би се ризиковало гушење приватне иницијативе и ишчезнуће предузетника. Као једино реално решење, Пикети предлаже већ спомињано прогресивно годишње опорезивање.

Наравно, може се одмах поставити питање – колико је изводљиво спровођење оваквог пројекта, узимајући у обзир чињеницу да управо већ спомињани 1% супербогатих непосредно или посредно контролише главне светске медије и новинаре, универзитете и професоре, партије и политичаре, који већ деценијама убеђују широке масе како су диспропорције у имовини „природан” поредак ствари, и како сваки појединац, уколико је довољно марљив или талентован, може досегнути „врхове” савременог друштва. Поред ове недоумице у погледу нивоа остварљивости његовог предлога, Пикетију се може замерити и преопширност у појединим поглављима, која је понекад изазвана објашњавањем чак и лаику баналних законитости, попут оне да превише капитала „убија” принос на капитал. Ипак, и поред свих замерки, може се рећи да је Тома Пикети написао једно значајно штиво из политичке економије, које ће због своје дисонантности спрема главних токова текуће економске мисли још дуго изазивати реакције, расправе и коментаре.

Коначно, ваља похвалити издавача – „Академску књигу” из Новог Сада – који се латио објављивања ове изузетне књиге. Тврд повез, солидан папир и добра штампа сведоче о томе да се није штедело у опреми књиге. У сваком случају, реч је значајном подухвату, који ову новосадску кућу лансира у сам врх српског издаваштва.

Небојша ВУКОВИЋ

СТИЛИЗОВАНИ ПОГЛЕД НА СВЕТ

Дејана Оцић, *Линије*, Службени гласник, Београд 2014

*У коначности линије
– бесконачности могућности!*
Дејана Оцић

Недуго по октобарској вреви сајма, у Београду је објављена књига која ће пажњу читаоца привући управо својом ненаметљивошћу. Једва приметне линије обазриво се простиру на малом формату, преко површине окер-беж нијанси, истичући једноставан назив, засенчено име и презиме аутора и цртеж девојке.

Оне који су навикнути да сврставају (по жанровима, опредељењима, струкама или занимањима) ова књига затећи ће збуњене управо због тешкоће да је било где подведу.

Линије потписује Дејана Оцић, филозоф по образовању, лексикограф по делатности. Овде, међутим, она показује једну сасвим другачију димензију своје стваралачке личности. Стилизоване цртеже, којима је илустровала текстове појединих књига, сабрала је у овом делу, понудивши их као подсећање на мисаоно препознавање и визуелно тумачење текста, али и као сасвим независне ликовне ентитете.

Мото књиге, испод кога је потписан Милош Андрић (псеудоним ауторкиног оца, књижевника) указује на узајамност уметничког стваралаштва и стварности, што нас упућује и на окосницу овог дела.

Својеврстан увод у ову монографску минијатуру представља есеј о линијама, за који можемо уочити да је помало и оглед из естетике, јер се у њему исписују цртице о доживљају света, о лепом у њему, али и о смислу постојања... И сам тај приступни текст помало је стилизован – што је истакнуто и његовим поднасловом, где се аутор поиграва речима „чудо” и „оглед”. О себи открива да гледа са чуђењем, али и да у чудо гледа и у њему се огледа. Њен „чудОглед” као да открива чуда у стварности, а у тој речи слово „О” представља и слово и цртеж, круг, али и нарочиту илустрацију текста чији је поднаслов.

Започевши са читањем, а потом и разгледајући даље, као да смо закорачили на својеврсну изложбу, на којој се нашем погледу нуде пажљиво распоређене илустрације из књига различитих аутора, разноврсних жанрова и у различито време објављене. У поговору овој књизи Жарко Видовић уочава да ауторка „трага за смислом што се крије у речима људи, било да су то речи деце у игри, било стихови неког песника, или изреке највећих мислилаца”. Од филозофије, преко песама и игара за децу или младе, до корица за потресну прозу, или драме и поезију... Реч је о бројним илустрацијама у књигама: *И у башићи и у машићи* (аутора Ђорђа Оцића, „Знамен”, Београд 1991), *Речи у шећињи* (аутора Ђорђа и Јелене Оцић, Рад, Београд 1996), *Скровиштие*, песме (аутора Ивана Лаловића, „Знамен”, Београд 1997), *Фелија* (аутора Бранка Бубала, „Знамен”, Београд 1997), *Оглед о самосвесћи* (аутора Светомира Бојанина, „Знамен”, Београд 1999), *Филозофија: уџбеник за IV разред гимназије и сиручних школа* (аутора Мила Савића, Владимира Н. Цветковића, Ненада Цекића, Завод за уџбенике, Београд, 1. издање 2001, 7. издање 2012), *Како мислиш, ђојема за мудрољубиве* (аутора Јелене Оцић, „Рад”, Београд 2004), *Дијалектика ирационално̄* (аутора Дејане Оцић, „Знамен”, Београд 2005), *Шума и друм* (аутора Ђорђа Оцића, „Филип Вишњић”, Београд 2006), *Дела Ђорђа Оцића у 8 томова* (аутора Ђорђа Оцића, 7. томом, Службени гласник и Српска књижевна задруга, Београд 2012).

Раније илустроване књиге нису изложене хронолошким редоследом, али су представљене својим насловним илустрацијама, као и именима аутора на левим странама *Линија*. На тим странама налазе се и цитати из песама, али и промишљања карактеристична за поједине

филозофе, понекад само кратка мисао понеког од њих, или су извучене две-три речи из онога што илустрација речитије описује, а што постаје њен назив. На десним странама књиге налазе се све остале илустрације.

Линијама цртежа визуелно су приказани апстрактни појмови, или сложени доживљаји и мисаони или емотивни процеси. Поигравајући се својом иначе омиљеном темом, темом апсурда, Оцићева успева да, прекренувши перспективу, визуелно прикаже апстракције у игри са својим супротностима, као што су „кретање и мировање”, „истина и лаж” или „смех и плач”. Исто тако, успева да и Хегелову дијалектику или коперникански обрт визуализује у свега неколико потеза, али и да оспољи унутрашњу снагу доживљаја молитве. Видовић у томе види *лов на смисао живљења* и примећује: „Она дубоко тражи у философији оно што је у њој битно. А битан је постулат, полазни став који има свака философија, те временост философске мисли и њен домет.”

Иза линија Дејане Оцић можемо се склонити када пожелимо да на кратко побегнемо од стварности. Чак и при насумичном прелиставању, оне нам могу отворити неки нови свет, или светове, о којима ћемо размишљати чак и када књигу одложимо, јер нови свет који ће нам она, у ствари, понудити јесте управо – у нама самима.

Александра НОВАКОВ